

Muhtaç olduğum kudret, kudrete muhtaç olmamak...

İstemiyorum, tahakküm eylemek tarzım değil, kendimi isbat gayreti içre değilim, nefsimi okşatmaya, heveslerimi tazelemeye, ismimi derinleştirmeye, bir takım cümleler içinde kendimi görmeye... Muhtaç olduğum kudret tüm bu anlamsız iktidar şaklabanlıklarından uzakta kalabilmek. Bir bayrak aramıyorum, dalgalandırıp kendime kimlik biçeceğim ve bir devlet aramıyorum mevhum büyük kavramlarda kendimi aklayacağım.

Varolmak zordur, varlığın yükünü, biliyor olmanın yükünü sırtlamak zordur, bu sebeple insanın sahte heykeller dikip bu sıkıntıyı, günah keçilerine günahını yüklediği gibi, yüklemesi gerekir. Anlamsız hayatlara anlam, sadece bir kulaç daha derin anlamsızlıklar bulmakla mümkündür.

Ancak fazla derinlere el uzatınca, kaya kadar sert o hiçliğe çarpar elin, acır.

Kudret ihtiyacının yarattığı tiyatro, kültür dediğimiz, hayat dediğimiz, kendimizi serip alıcı beklediğimiz pazar. Alıcımız çoksa, yani kendimizi önemli hissedeceğimiz bir konumdaysak, zenginsek, sözümüzü dinleyen varsa, saygı duyuluyorsa, anlarsınız, bu çeşitten yelpazelerle serinletiyorsak kendimizi, kudretliysek kısacası, kudretin mahkumu ve kölesiyiz demektir.

Kudret ihtiyacını söküp atamadığı için tüm kudretinden soyunmuş, sonunda bir korkuluk kalmış olanlara bakıyorum, bir de tüm kudretini kudrete muhtaç olmayışından alanlara.

Varlığın sonsuzluktaki resmini kudretten yıkanmış olan görebilir sanırım.